

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 52.

24de december 1893.

19de aarg.

Grisen skal have Medicin.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, bestalt i forskud. 3 paller til en adresse paa over 5 ekspir. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspir. for 35 cents. Et Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar abonnentationen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Hvem var tyven?

(En fortælling af Christoph Schmid.)

(Fortsættelse.)

Min mor sagde: 'Ja du har fuldkommen ret, Anton; nu staar hele sagen klar for mig. Jeg husker godt, hvor ofte fuglene fra det høie pæretæe fløi udenfor vinduet, og den dag ringen kom bort, stod netop vinduet aabent, og det lille kord, som jeg havde lagt ringen paa, stod lige ved vinduet. Der er ingen tvil om, at en af fuglene har benyttet anledningen til at snappe ringen, medens jeg var inde i siveværelset.'

'Min far blev baade bevæget og forstræffet, da han saa uventet var kommen til fuld visshed om, at du og din far var uskyldig dømte. Det smerter mig dybest i sjælen', sagde han, 'at vi har gjort de stakkars folk saadan uret; min eneste trøst er, at det ikke er skeet af ond vilje, men af uvidenhed og seiltagelse. Men jeg skal ialfald ikke skaa mig til ro, før jeg har fundet de brave folk og gjort saavidt muligt den tilføjede uret god igjen.'

'Derpaa gif han hen til Zette, som stod der bleg og skjælvende som en arm synderinde midt blandt alle de glade ansigter.

'Du falske, bedrageriske slange!' udbrød han. 'Hvorledes kunde du vove at lyve saaledes for dit herstab og for retten og forlede til en saa himmelskrigende uretsfærdighed? Hvorledes kunde du bringe over dit hjerte at styrte en gammel, ærlig mand og hans stakkars uskyldige barn i en saa stor ulykke?'

'Arrester hende straks!' sagde han til to retsbejente, som havde hjulpet til med at fælde træet, og tilføjede derpaa med stort alvor: 'Læg hende i de samme lænker, hvormed Marie var fængslet, og sæt hende i den samme celle, hvor Marie maatte forsmægte. Hun skal saa ngsigtig det samme antal slag, som Marie uskyldig maatte taale, og alle de penge og klæder, som hun har sammenparet, skal tages

fra hende og anvendes som bidrag til at gjøre de stakkars uskyldige mennesker stadesløse. Og derpaa skal hun, saaledes som hun staar og gaar, føres over grænsen af den samme retsbejente, der førte Marie bort.'

'Alle de omstaaende forstrækkedes over hans ord og stod blege og hørte paa den strenge dom uden at sige et ord. Saa vred havde jeg endnu aldrig seet min far og endnu aldrig hørt ham blive saa ivrig, naar han talte.

'Snart var det bekendt over hele Gifburg, at ringen var funden, og folk strømmede sammen fra alle kanter. Ogsaa lensmanden kom tilfæde. Du kan tro, at det indtrusne gjorde indtryk paa ham! Thi trods sin strengthed mod dig, saa er han visselig en hæderlig mand, som hele sit liv har været en sand retsfærdighedens haandhæver.

'Jeg skulde gjerne give min halve, ja gjerne min hele formue', tilføjede han med en stemme, som gif alle til hjerte, forat den uslykkelige dom ikke skulde være falsken. Thi at dømme den uskyldige er forfærdeligt.'

'Han kastede blikket henover de forsamlede og tog derpaa med kraftig stemme høitidelig til orde og sagde: 'Gud alene er en dommer, som aldrig tager fejl, og som ingen kan bedrage. Han, som er den alvidende, vidste alene, hvorledes ringen var kommen væk, og hvor den var skjult. Ham er det, som har ladet stormen ryste det gamle træ, saa det truede med at styrte om, og som sørgede for, at det naabige herstab var tilfæde, da træet blev hugget om. Saadant lader Gud fra tid til anden ste her paa jorden, forat menneffene skal vende sit blik til ham, den store dommer deroppe, som ingen kan bedrage, og forat vi midt under alle de uretsfærdigheder, som sker her paa jorden, ikke skal tabe troen paa ham, den evige, almægtige, retfærdige gjengjælder.'

'Med opmærksomhed lyttede de omstaaende til hans tale og gav ham ret, idet de i dybe tanker gif bort.

'Ja her har du alfsaa, kjære Marie, hørt historien om, hvorledes ringen atter blev funden!' sagde Amalie, idet de nu var naaede frem til den port, som førte ind til det gamle slot.

17. Hvorledes ædle mennesker søger at gjøre en tilføjede uret god igjen.

Greven, grevinden og de øvrige herstaber var imidlertid forsamlede i den store slotsaal, som var prægtig udstyret efter fortidens smag. Salens vægge var bedækkede med tapeter,

hvorpaa hele jagtskytter med jægere, heste, hunde, hjorte og vilde svine var indvævede. Trods sin alder var farverne endnu friske og livlige og traadte klart frem, idet skinnen fra de store lyskroner med de mange lys faldt ned paa dem.

Den ærværdige prest var forlængst ankommen til flottet, og hele selskabet hørte med stor deltagelse paa hans fortælling om Jakob og Marie. Han fortalte den fromme gamle mands historie saa hjertelig og rørende, skildrede hans ædle tænkemaade og hele opførsel under hans ophold paa Granly, men dvælede ikke mindst ved den gamle tjeners uroffelige ærefrygt for og kjærlighed til sit herstak, som mod sin vilje var bragt til at vise ham og hans datter fra sig. Og fremdeles fortalte han om Mariæ kjærlighed til sin far, om hendes barnlige omhu for ham, og nævnte saa mange eksempler paa hendes utrættelige flid, fromhed, taalmodighed og beskedenhed, at alle, som hørte paa det, fik taarer i øinene. Men den ædle grevinde, Amalies mor, kunde ikke holde sig, men brast i en hjertelig graad.

Presten havde netop endt sin fortælling, da Amalie traadte ind i den oplyste sal med Marie ved den ene haand og med blomsterkurven i den anden. Alle ilede hende imøde, og Marie blev overøst med de venligste velkomsthøstter. Greven greb hendes haand og sagde kjærlig: „Du stakkars, kjære barn! Hvor bleg og mager du er bleven! Vor daarlige opførsel har blegnet dine kinder og bragt tidlige rynker i din unge, før saa glatte pande. Tilgiv os! Vi vil gjøre alt for at bringe de forspundne roser til atter at blomstre paa dine kinder. Vi har jaget dig ud af dit fædre hjem; men det skal nu atter være din eiendom. Se, det lille hus i Gifburg med den deilige have, som din far blot forpagtede, skal fra nu af være din eiendom. Min sekretær skal allerede idag udfærdige mit gavebrev derpaa, og Amalie overrække dig det.

Men Amalies mor, grevinden, tog Marie i sine arme, kyssede hende, kaldte hende sin datter og tog derpaa den pragtfulde ring, som havde bragt Marie saa megen lidelse, og som hun havde hentet fra sit juvelskrin, lige før Marie traadte ind, og rakte den til Marie med bøn om, at hun maatte modtage den som en gave fra hende.

Marie var saa bevæget, at hun maatte græde. Hun blev aldeles bedøvet af al denne godhed og kunde ikke faa et ord frem eller tage imod den kostbare ring.

En af de to fremmede herrer sagde da:

„Tag du, kjære barn, hvad der saa høimodig skjænktes dig.“

Marie holdt ringen i sin skjælvende haand og saa op paa presten, som om hun vilde spørge, hvad hun skulde gjøre. Presten sagde: „Jo Marie, du kan beholde ringen. Greven og grevinden er altfor ædle til at ville tage den tilbage.“

Marie stak da ringen paa sin finger. Hun formaaede dog ikke at udtrykke sin tak. Amalie, som med blomsterkurven i sin haand stod ved siden af hende, sættede sig over sine forældres ædelmodighed; fra hendes øine straaledes den reneste velvilje mod Marie. Og presten følte sig lykkelig ved at se hendes uegennyttige glæde ved forældrenes gavmildhed; han havde saa ofte i livet været vidne til det modsatte.

18. Et besøg paa Granly.

Tidlig den næste morgen var alle paa flottet beskæftigede med at gjøre sig færdige til afreise; men saavel Amalie som den fremmede frøken havde dog især sine tanker optagne med Marie. I Gifburg havde Marie goaet klædt saaledes, som døtre af herstabelige tjenere paa den tid pleiede; men under sit ophold paa Granly havde hun efterhaanden maattet faa sig nye klæder, og var derfor nu klædt omtrent som bygdenes piger. Den fremmede frøken, som var af omtrent samme størrelse og alder som Marie, forærede hende efter Amalies anmodning en hel næsten ny og meget jnuk kjole. Men Marie vægrede sig ved at tage den paa.

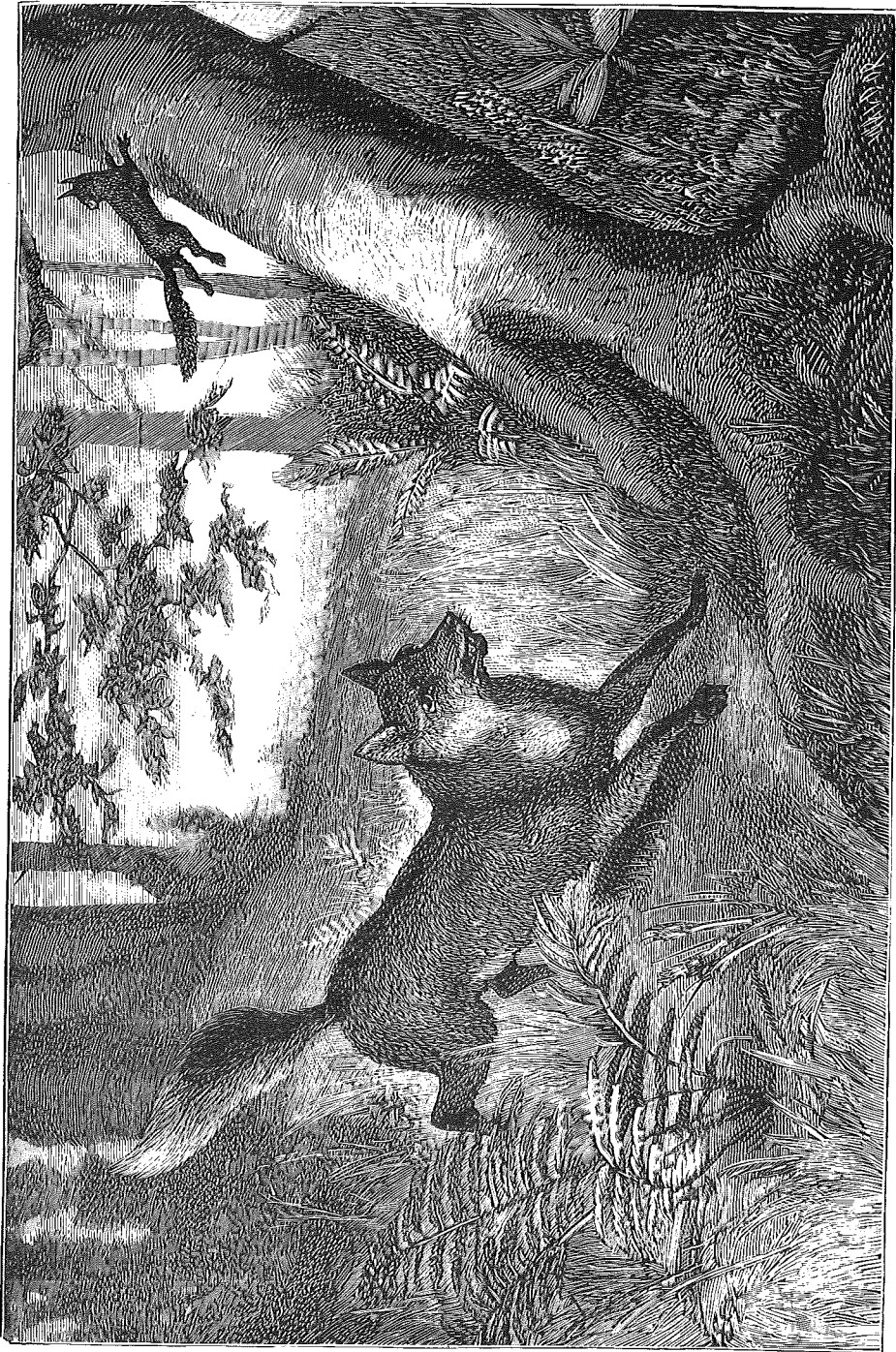
„Jngen indvendinger!“ sagde frøken Amalie. „Men tag den straks paa. Du skal fra nu af være min veninde og maa da gaa klædt anderledes end en bondepige. Det er ogsaa af en anden grund heldigt at du faar andre klæder paa dig, da du derved vil vække mindre opsig.“

De to unge damer kappedes nu om at pynte Marie og førte hende derefter mellem sig ind i den store sal, hvor frokosten allerede stod færdig. Alle studerede først ved at se den fremmede dame, men kjendte straks Marie i hendes nye dragt og hilste hende med stor venlighed.

Efter endt frokost hjørte man afsted, og Marie maatte sidde i vognen hos greven og grevinden ved siden af Amalie. Greven gav ordre til, at de skulde kjøre indom Granly, da han havde lyst til at lære at kjende de brave gamle folk, som havde vist saadan ven-

Strisand.

Miffel paa eborragt.

lighed mod Marie og hendes far. Undervejs spurgte han Marie nøje ud om dem, og Marie lagde ikke skjul paa, at de havde det meget ubehagelig, og at der var liden udsigt til, at de vilde faa mange lykkelige timer paa sine gamle dage.

Vognens ankomst vakte ikke liden opstuds paa Granly; thi saalænge gaarden havde staaet, havde neppe nogen herstabelig vogn stanset der, og allermindst nogen saa prægtig som denne. Da vognen holdt udenfor døren, kom den unge kone styrkende ud.

„Maa jeg faa lov til at hjælpe herren og hans frue og begge frøkenerne at stige ud“, sagde hun. Men da kjendte hun pludselig Marie!

„Hvad skal dette betyde?“ udbroød hun, slap pludselig Mariens haand, som om hun havde rørt ved en slange, og for ti skridt tilbage, idet hun afvekslende blev bleg og rød.

Den gamle bonde arbejdede netop i haven. Greven, grevinden og Amalie skyndte sig straks hen til ham, rakte ham haanden og takkede ham i sterke udtugt for hans kjærlighed mod Marie og hendes fader.

„At“, sagde den brave bonde, „jeg har mere at takke den brave mand for end han mig. Med ham fulgte velsignelse i mit hjem, og hvis jeg havde hørt paa hans raad, vilde jeg nu have det langt anderledes godt. Efter hans død har jeg næsten ikke haft anden glæde end denne have. Det er ogsaa hans raad, jeg har at takke for, at jeg endnu har beholdt dette lille jordskifte, ligesom ogsaa han har lært mig kunsten at dyrke det. Her har jeg arbejdet, siden pløgen er bleven mig for tung, og søger mellem urter og blomster den fred, som jeg ikke mere finder i mit hus.“

Smidertid havde Marie opstegt den gamle bondekone i hendes stue og kom haand i haand ud med hende, idet hun gang paa gang sagde, at hun ikke behøvede at være bange for de fremmede. Den brave kone havde endnu aldrig talt med saa fornemme herksfaber og sølte sig ikke meget modig; men hun blev rent overrøst med ros og taksigelser, saa baade hun og hendes mand blev aldeles skamfulde.

„Er det ikke det, jeg har sagt“, bemærkede den gamle bonde til Marie, „at du vilde blive belønnet for din barnlige kjærlighed mod din far. Se nu er det gaaet, som jeg sagde.“

Dg den gamle kone, som ogsaa nu havde faaet mere mod, sagde, idet hun med sine fingre prøvende kjendte paa Mariens smukke kjole: „Ja, ja, din far havde dog ret, naar han kom med det trøstens ord, at han, som klæder blomsterne, nok ogsaa vilde sørge for dig.“

Men den unge bondekone stod paa afstand og sagde for sig selv: „Om, hm! Hvad kan man ikke opleve! At en saadan elendig tiggerjente skulde komme til at blive en adelig frøken. Ja hvem skulde kunne ane noget saadant! Nu tør jo ikke en af os mere komme i nærheden af hende. Men jeg ved nok, hvem hun er, og at det ikke er længere siden end igaarstes, at hun gik opover stien der for at vandre om og bette.“

Greven hørte vistnok ikke hendes onde tale; men han havde faaet nok af hendes haanste, ærgerlige miner. „Det er et afstøjet menneske at se til“, sagde han til sig selv, idet han nogle gange gik frem og tilbage i haven i dybe tanker.

„Hør, min brave gamle“, sagde han, idet han atter stansede foran den gamle bonde, „jeg har et forslag at gjøre eder. Det lille hus i Eikburg, som Mariens far forpagtede, har jeg skjænket til datteren. Men hun vil ialfald ikke med det første komme til at føre nogen egen husboldning. Hvad vilde I synes om at flytte did? Det vilde passe for eder, og jeg ved paa forhånd, at Marie ikke vil kræve nogen afgift af eder. Der kan I, saa meget I vil, tilfredsstille eders lyst til at stelle med urter og blomster og samtidig finde et fredeligt, roligt hjem paa eders gamle dage.“

Saa vel grevinden som Amalie og Marie forenede sig i at overtale de gamle til at tage imod dette tilbud. Dg i grunden var heller ikke nogen overtalelse nødvendig; de gamle var saa hjertelig glade ved udsigten til at slippe bort.

Nu kom den unge bonde hjem fra marken. Han var meget nysgjerrig efter at faa vide, hvad vel den herstabelige vogn med de fire prægtige heste foran skulde paa hans gaard. Da han fik vide grevens forslag, betænkte han sig ikke længe paa at indvilge deri, hvor haardt det end sadt ham at stilles fra sine gamle forældre. Det havde hidtil været hans største sorg at se paa, hvorledes de blev krænkede af sin egen svigerdatter, og det var ham en trøst, at de nu vilde faa det bedre.

At den unge kone var mere end glad ved at blive de gamle svigerforældre kvit er noget, som siger sig selv. Hun vilde være høflig og sagde med et dybt knus: „Det er jo en overordentlig stor naade af det høje herksfab, og det vilde være synd og skam, om man ikke skulde tage mod et saadant tilbud. Ja det maa jeg sige er en uhyrt lykke!“

„Nu, det glæder mig“, sagde hendes mand, „at du indser det. Jeg har altid sagt, at

velgjørenhed mod hæderlige og brave fattige bringer lykke og velsignelse. Men du vilde ikke tro det. Nu ser du, at jeg havde ret alligevel!"

Den unge kone blev aldeles rød af forbitrelse, ganske som en kogt hummer. I midlertid vovede hun ikke at lade sin vrede faa udbrud, medens grevens var tilstede. Hun sendte blot sin mand et harmsfuldt, gennem-borende blik.

Greven lovede at lade hente de gamle, saasnart han havde truffet de nødvendige forberedelser og steg derpaa med sit følge op i vognen og kørte videre.

19. Senere begivenheder paa Granly.

Den ædle greve holdt nøie, hvad han havde lovet. Samme høst kom en vogn fra Eikburg for at hente de brave gamle. Sønnen græd sine modige taarer over at skulle skilles fra sine kjære forældre, men svigerbatteren, som havde tællt hver dag og time, til at de skulde reise, sølte den største glæde ved endelig at skulle blive dem koi. Men glæden blev hende noget forbitret. Kudskten medbragte nemlig et dokument, i henhold til hvilket alt, hvad svigerforældrene havde forbeholdt sig til sit underhold, da de gav gaarden fra sig, skulde udbetales hvert fjerdingaar, madvarerne omfatte i penge efter bygdens priser til enhver tid, og hvis ikke beløbet blev betalt i rette tid, vilde det blive inddrevet ved øvrighedens hjælp. Herover blev hun frygtelig vred og bandte og rasede.

Men sønnen var blot glad over, at paa denne maade hans kone ikke kunde hindre ham i at gjøre ialfald noget for sine forældre. Dog vovede han ikke høit at udtale denne sin glæde.

De brave forældre satte sig næste morgen i vognen og reiste afsted, medens sønnen udtalte sine bedste velsignelser over dem, men svigerbatteren i sit stille hjerte forbandede dem.

Med den onde kone gif det, som hun havde fortjent paa grund af sin stygge opførelse mod sine svigerforældre og sin store gjerrighed. Hun havde anbragt sine penge hos en kjøbmand, som byggede en ny fabriik, og som havde lovet at give ti procent for laanet. Renterne blev hvert aar lagt til kapitalen, som igjen blev forrentet med renters renter. Det var konens største fornøielse at regne ud for sin mand, hvor meget pengene paa denne maade vilde forrente sig i ti og i tyve aar. Men hun blev snart paa en mindre behagelig maade

vækket af sine gylbne drømme. Kjøbmandens foretagende mislykkes, og han gif fallit. Dette var et tordenflag for bondekonon. Fra det øieblik, da hun fik dette at vide, havde hun ikke mere nogen rolig time. Hun var stadig paafærde, snart hos sagsføreren, snart i retten, og om natten kunde hun ikke faa søvn paa sine øine, men bare laa og tænkte og tænkte. Tilslut fik hun istedenfor sine ti tusend gylbden tilbage blot nogle faa hundrede. Nu overgav hun sig til fuldkommen fortvivelse; livet var hende forhadet og hun ønskede sig døden. Og hendes sorg tog virkelig saaledes paa hende, at hun blev angreben af en haardnattet feber. Hendes mand vilde hente læge fra nærmeste by, men hun vilde ikke tillade det. „Han kunde jo ikke hjælpe Jakob“, sagde hun, og vilde i sin gjerrighed, at de hellere skulde hente en nærboende kvaksalver, som de ikke behøvede at betale saa meget. Hendes mand vilde dog den gang ikke høre hende og hentede alligevel doktoren; men i sin ærgrelse fastede konon den første medicinflaste ubenyttet ud gennem vinduet og lod hemmelig sende bud efter den omtalte kvaksalver. Dennes draaber stilnede vistnok hendes feber, men paa grund af den gift, de indeholdt, bragte de hende samtidig nærmere graven.

(Sluttes.)

Et af to kan vi sikkert haabe: enten bliver det os givet, som vi beder om, eller vi faar noget, som er bedre.—[Bernhard.

Børneblad

udkommer til næste aar i samme størrelse og til samme pris som iaar. Det vil blive forsendt til alle, som har betalt bladet for dette aar.

For at opmuntre til forskudsbetaling, vil agenterne erholde 1 indbunden aargang af 1890, eller 1891 eller 1892 for hver \$5.00, som er betalt i forskud inden 1ste mars 1894. Dette udgjør en meget pen bog paa 416 sider, hvoraf 156 med billeder. Den sælges for 65 cents portofrit.

LUTH. PUB. HOUSE,

Decorah, Iowa.

Ferdinand.

Men, kjære Ferdinand, du kan ikke være med," sagde faderen til sin søn, som stod og bad, at man endelig maatte tage ham med.

Det var en kortere reise, som faderen skulde gjøre med nogle venner, og de havde leiet vognen sammen.

Ferdinand troede, at han nok fik være med; han havde saa mange gange før været paa reise med sin fader. Og da man gik ud for at sætte sig i vognen, sprang han ester og raabte: "Saaar jeg ikke lov da, snilde papa?"

Men faderen sagde: "Det gaar ikke an, min kjære gut. Vi er jo allerede fire i vognen og det er trangt nok alligevel."

Ferdinand gav endnu ikke tabt, og det saa ud, som om han vilde til at græde.

"Tag mig med bare denne gang," tiggede han atter, da de stod ude ved vognen. Men svaret var det samme: "Men, snilde gutten min, det gaar umulig an."

Faderen reiste, uden at Ferdinand blev med. Og den taabelige gut satte sig i en trog, holdt hænderne for øinene og græd og hullkede.

Forgjæves søgte moderen at tale ham tilrette og foreholdt ham, hvor galt han opførte sig, og forgjæves foreslog hans broder Julius, at de skulde gaa sammen ud og spadserere en tur. Ferdinand tænkte blot paa, hvor deilig det vilde have været, om han var bleven med paa fjoreturen, og forsøgede derved sin bedrøvelse eller forlængede den ialfald.

Snad udrettede Ferdinand ved at sidde saaledes og græde? Hele dagen blev kjedelig for ham, medens Julius morede sig.

Om aftenen kom faderen tilbage og fik vide, hvorledes Ferdinand havde opført sig.

"Du vil blive et ulykkelig menneske" sagde han, "hvis du vil have din vilje i alt. Ste-denfor at sætte dig hen og græde, havde du gjort meget bedre i at forsøge paa at glemme din skuffelse."

En snild søster.

Lovise, Lotte og Emilie var en deilig vaardags eftermiddag budne til en veninde og glædede sig meget dertil, da de vidste, at de vilde saa baade kage og syltetøj og meget andet godt og saa lege med dukker og alt det andet smukke legetøj, som veninden eiede.

Men hvem skulde være hos deres søster, den lille syge Marie, medens de var borte?

Det stakkels barn havde længe været sygt, havde maatte lide meget, og nu var det den første uge, at hun var i bedring, saa hun kunde glæde sig ved sine søstres selskab.

Ingen af søstrene havde i glæden over indbydelsen husket paa den lille syge. Men da de have klædt sig og skulde gaa, sukede barnet bedrøvet: "Åh, hvem skal være hos mig. Skal I allesammen gaa fra mig?"

"Jeg skal være hos dig, kjære Marie," raabte Lotte rask, "jeg skal lege med dig."

Lotte satte intet surt ansigt op; men begyndte glad og fornøiet at lege med lille Marie. Hun satte sig ved siden af sofaen, hvor søsteren laa, hentede til hende alle de leger, hun ønskede, og bar væk dem, hun ikke vilde have. Det faldt hende ikke en eneste gang ind at ønske sig til sine søstre i selskabet.

"Du er rigtig en snild pige," sagde om aftenen faderen til sin datter og klappede hende paa kinden.

Og lille Marie slog hænderne om hendes hals og udbrød: "Hvor glad jeg er i dig, Lotte." Det var ikke mange ord; men de kom fra hjertet, og Lotte forstod dem.

Billedgaaede.

RS t e

L I

